

РЕШЕНИЕ

№ 20864

гр. София, 16.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разглежда докладваното от Гражданско дело № 20221110134123 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от седалище и адрес на управление: срещу „....., седалище и адрес на управление:, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. 361, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми:

- сумата от **660,00 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/02.11.2021г., ведно със законна лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **11,73 лв.** – мораторна лихва за периода от 10.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **660,00 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/02.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **11,73 лв.** – мораторна лихва за периода от 10.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **1075,71 лв.** без ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/10.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **14,94 лв.** – мораторна лихва за периода от 24.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **1075,71 лв.** без ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/10.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в*

РС) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **12,58 лв.** – мораторна лихва за периода от 31.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **360,00 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура № *****/10.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **5,00 лв.** – мораторна лихва за периода от 24.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **3403,14 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/11.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **40,65 лв.** – мораторна лихва за периода от 31.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **384,00 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/12.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **5,33 лв.** – мораторна лихва за периода от 24.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **3403,14 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/12.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **40,65 лв.** – мораторна лихва за периода от 31.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **3051,10 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/15.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **36,44 лв.** – мораторна лихва за периода от 31.12.2021г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **1036,59 лв.** без ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/23.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022 г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **10,37 лв.** – мораторна лихва за периода от 07.01.2022г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **3520,50 лв.** с ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура № *****/26.11.202г., ведно със законната лихва от 11.02.2022 г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от **35,21 лв.** – мораторна лихва за периода от 07.01.2022г. до 11.02.2022г.;

- сумата от **1271,29 лв.** без ДДС – неизплатено възнаграждение за доставени транспортни услуги по фактура №/30.11.2021г., ведно със законната лихва от 11.02.2022 г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, както и сумата от

12,71 лв. – мораторна лихва за периода от 07.01.2022г. до 11.02.2022г.

В исковата молба, уточнена с молба от 07.03.2022 г., се твърди, че между страните съществуват търговски отношения, по силата на които ищцовото дружество, действащ като спедитор, по устно възлагане на ответника, сключвал договори за превоз на товари от свое име с трето лице превозвач. Сочи се, че за всеки извършен транспорт е издадена товарителница за обществен автомобилен транспорт в страната или международна товарителница, доказващи извършения транспорт, съобразно зададени от ответника параметри. За предоставените от ищеца транспортни услуги били издадени следните фактури: №/02.11.2021г. на стойност 660,00 лв. с ДДС с падеж 09.12.2021г.; №/02.11.2021г. на стойност 660,00 лв. с ДДС с падеж 09.12.2021г.; №/10.11.2021г. на стойност 1075,71 лв. без ДДС с падеж 23.12.2021г.; №/10.11.2021г. на стойност 1075,71 лв. без ДДС с падеж 30.12.2021г.; № *****/10.11.2021г. на стойност 360,00 лв. с ДДС с падеж 23.12.2021г.; №/11.11.2021г. на стойност 3403,14 лв. с ДДС с падеж на 30.12.2021г.; №/12.11.2021г. на стойност 384,00 лв. с ДДС с падеж 23.12.2021г.; №/12.11.2021г. на стойност 3403,14 лв. с ДДС с падеж 30.12.2021г.; №/15.11.2021 г. на стойност 3051,10 лв. с ДДС с падеж 30.12.2021г.; №/23.11.2021г. на стойност 1036,59 лв. без ДДС с падеж 06.01.2022г.; № *****/26.11.2021г. на стойност 3520,50 лв. с ДДС с падеж 06.01.2022г.; №/30.11.2021г. на стойност 1271,29 лв. без ДДС с падеж 06.01.2022г. Твърди се, че ответното дружество е приело доставените от ищеца услуги, не е възразило по отношение на качеството и срока на изпълнение и е осчетоводило издадените от ищеца фактури, като общият размер на задълженията по тях възлизал на 19 901,00 лв. Ответното дружество е следвало да заплати цената на извършените доставки по банков път на падежа на всяка отделна фактура, който падеж бил уточнен между страните преди предоставяне на поисканите от ответника транспортни услуги, а именно не по-късно от 30 дни след получаване от ответника на транспортни документи в т.ч. и издадените фактури. Въпреки настъпването на падежа на фактурите задълженията по тях не били погасени, поради което ответникът дължал и мораторна лихва по всяка от тях от датата на падежа до датата на постъпване на исковата молба в съда. Ищецът поканил ответното дружество да заплати задълженията си доброволно чрез покана, получена от последния на 02.02.2022 г., но плащане не последвало. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника, като в срока по чл. 131 ГПК същият е подал писмен отговор чрез адв. Н. Ч.. Процесуалният представител оспорва предявените искове. Твърди, че претендираните по процесните фактури суми са погасени чрез плащане или прихващане, за което между страните бил подписан протокол от 28.02.2022 г. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли

предявените искове. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не изпраща представител. С молба от 02.02.2023 г. процесуалният представител на ищеца сочи, че поддържа исковата молба и моли делото да се гледа в негово отсъствие. Взима становище по отговора на исковата молба, като заявява, че ответникът действително е погасил главниците по процесните фактури, но плащането е извършено след образуване на делото. Предвид което счита, че плащането на главниците по процесните фактури е ирелевантно за изхода на спора по отношение на претендираните мораторни лихви и разноските по делото. Счита, че ответникът е дал повод за завеждане на делото поради което носи отговорност за разноските по делото.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не изпраща представител. С молба от 06.10.2023 г. процесуалният представител на ответника сочи, че поддържа отговора на исковата молба и моли делото да се гледа в негово отсъствие. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, по които в тежест на ищеца е да докаже съществуването на облигационни отношения между страните, възникнали по силата на сключени в устна форма спедиционни договори със съдържанието, посочено в исковата молба и че е изпълнил задълженията си по тях. По акцесорната претенция за обезщетение за забава в тежест на ищеца е да докаже изпадането на длъжника в забава и размера на претендираното обезщетение.

В тежест на ответника при установяване на обстоятелствата, които са в доказателствена тежест на ищеца, е да докаже, че е погасил задълженията си за заплащане на възнаграждение.

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 361, ал. 1 ТЗ:

Съгласно чл.361, ал.1 и 2 ТЗ със спедиционния договор спедиторът се задължава срещу възнаграждение да сключи от свое име за сметка на доверителя договор за превоз на товар, като за неуредените в тази глава въпроси се прилагат съответно разпоредбите на комисионния договор. Договорът за спедиция е консенсуален договор, поради което наличие на писмен документ, подписан от двете страни по договора, определящ основното съдържание на договора, не се изисква. В конкретния случай, между страните не се спори, че между тях са съществували валидни облигационни отношения, възникнали по силата на сключени между тях в устна форма спедиционни договори, както и че ищецът в качеството си на спедитор е изпълнил задълженията си по тях. Спорът между страните се

концентрира в това дали ответникът своевременно е погасил задълженията си за заплащане на дължимото възнаграждение за извършените от ищеца услуги. За установяване на наличието на договорни отношения между страните и изпълнението на задълженията си по тях ищецът е представил следните фактури, по които доставчик е ищецът, а клиент е ответникът, както следва: №/02.11.2021г. на стойност 660,00 лв. с ДДС; №/02.11.2021г. на стойност 660,00 лв. с ДДС; №/10.11.2021г. на стойност 1075,71 лв. без ДДС; №/10.11.2021г. на стойност 1075,71 лв.; №/10.11.2021г. на стойност 360,00 лв. с ДДС; №/11.11.2021г. на стойност 3403,14 лв. с ДДС; №/12.11.2021г. на стойност 384,00 лв. с ДДС; №/12.11.2021г. на стойност 3403,14 лв. с ДДС; №/15.11.2021г. на стойност 3051,10 лв. с ДДС; №/23.11.2021г. на стойност 1036,59 лв. без ДДС; №/26.11.2021г. на стойност 3520,50 лв. с ДДС; №/30.11.2021г. на стойност 1271,29 лв. без ДДС. Представени са и три броя товарителници за обществен превоз в страната - №; № от 01.11.2021 г.; № от 11.11.2021 г., както и девет броя международни товарителници CMR, три от които са без номер и дата на издаване - № от 09.11.2021 г., № от 19.11.2021 г., от 09.11.2021 г., от 10.11.2021 г.; от 11.11.2021 г. и от 12.11.2021 г. Принципен отговор на въпроса за значението на фактурата като доказателство за сключения между страните договор, неговото изпълнение и наличието на основание за плащане на уговорената в договора цена е даден с множество решения на ВКС – така решение № 96 от 26.11.2009 г. по т. д. № 380/2008 г., на I т. о.; решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г. на I т. о.; решение № 118/05.07.2011 г. по т. д. № 491/2010 г. на II т. о.; решение № 42/2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на II т. о., решение № 211/ 30.01.2012 г., по т. д. № 1120/2010 г. на II т. о.; решение № 109 от 07.09.2011 г. по т. д. № 465/2010 г. на II т. о.; решение № 92/ 07. 09.2011 г. по т. д. № 478/2010 г. на II т.о. и мн. др. В цитираната трайна практика на ВКС еднозначно е обосновано становището, че фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по см. на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Последното е включително и когато същата не съдържа всички изискуеми по ЗСч реквизити. Нещо повече, според прието в решение № 42/2010 г. по т. д. № 539/2009 г. на ВКС, II т.о. и в решение № 92/ 2011 г., по т. д. № 478/2010 г. на ВКС, II т.о. (а, в този смисъл е и решение № 47/ 2013 г. по т. д. № 137/2012 г. на ВКС, II т. о.), дори да се счете, че издадената фактура е неистинска (неавтентична) или е останала неподписана за „получател” от купувача по договор за търговска продажба, респ. от възложителя по договор за изработка, тя може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизитите на съществените елементи на конкретната сделка, отразена е счетоводно от двете страни, както

и е ползван данъчен кредит.

В конкретния случай от приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните и което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че процесните фактури, издадени от ищеца за доставка на транспортни услуги, са отразени в дневниците за покупки и продажби на двете дружества, като същите са заприходени стоково при ответното дружество. Установява се, че същите са достигнали до крайния си получател – ответното дружество, и са били надлежно осчетоводени от последния, като по осем от тях ответникът е ползвал и данъчен кредит по смисъла на ЗДДС.

Установява се и, че фактури с №№/02.11.2021г., *****/10.11.2021г. и/12.11.2021 г. са били осчетоводени от ответника за м.11.2021г.; фактури с №№/10.11.2021г., *****/26.11.2021г. и/30.11.2021г. – за м.12.2021г., а фактури с №№/02.11.2021г.,/10.11.2021г.,/11.11.2021г.,/12.11.2021г.,/15.11.2021г. и/23.11.2021 – за м. 01.2022 г. Осчетоводяването имплицитно съдържа извънсъдебно признание на ответника за извършване на услугите по фактурите, както и дължимост на посочената в тях цена.

Като краен извод съдът приема, че от събраните по делото доказателства се установява по категоричен начин, че между страните по делото са възникнали и съществували валидни спедиционни правоотношения, по силата на които ищецът се задължил срещу възнаграждение да сключи от свое име и за сметка на ответника договори за превоз на товар, както и изпълнението на задълженията по тях от страна на ищеца, за което му се дължи спедиционно възнаграждение в общ размер на 19 901,18 лв., съгласно заключението по ССЧЕ.

Видно от приетото по делото заключение по ССЧЕ, е направило две плащания в полза на, първото от които на 11.02.2022 г. за сумата от 3831,42 лв., а второто – 16.03.2022 г. за сумата от 9631,52 лв. С плащането от 11.02.2022 г. били погасени изцяло задълженията по фактури с №№/02.11.2021г. на стойност 660,00 лв. с ДДС,/02.11.2021г. на стойност 660,00 лв. с ДДС,/10.11.2021г. на стойност 1075,71 лв. без ДДС,/10.11.2021г. на стойност 1075,71 лв. без ДДС и *****/10.11.2021г. на стойност 360,00 лв. с ДДС. Част от задължението по фактура №/15.11.2021г. на стойност 3051,10 лв. с ДДС било погасено чрез прихващане със сумата от 2279,49 лв. с протокол за прихващане от 28.02.2022 г., а останалата част в размер на 771,61 лв. било погасено с второто плащане, извършено от ответника на 16.03.2022 г. С второто плащане били погасени изцяло задълженията по фактури с №№/23.11.2021г. на стойност 1036,59 лв. без ДДС, *****/26.11.2021г. на стойност 3520,50 лв. с ДДС и/30.11.2021г. на стойност 1271,29 лв. без ДДС.

Задълженията по фактури с №№/11.11.2021г. на стойност 3403,14 лв. с ДДС,/12.11.2021г. на стойност 384,00 лв. с ДДС и/12.11.2021г. на стойност 3403,14 лв. с ДДС били погасени чрез извънсъдебно прихващане съгласно протокол за прихващане от 28.02.2022 г., който е бил осчетоводен и от двете дружества.

Предвид изложеното, съдът приема, че вземанията на ищеца за спедиционно възнаграждение в общ размер на 19 901,18 лв. са погасени чрез плащане и извънсъдебно прихващане в хода на процеса, поради което предявените искове за главница са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По исковете с правно основание чл.86, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да докаже изпадането в забава на ответника за главните задължения, както и размера на законната лихва за забава за процесния период. Съгласно разпоредбата на 86, ал.1 от ЗЗД, ответната страна дължи заплащане на обезщетение за забавеното изпълнение в размер на законната лихва от деня на забавата.

Установи се по делото, че са възникнали за ответната страна задължения за заплащане на уговорените възнаграждения, както и че ответникът е погасил чрез плащане и извънсъдебно прихващане дължимите по процесните фактури суми след предявяване на настоящите искове. Ищецът твърди, че страните са уговорили срок за плащане на дължимите суми по фактурите, като ответникът е следвало да заплати сумите по тях не по-късно от 30 дни от датата на получаването им, т.е. твърди се падежът да е настъпил на по-късна датата от посочената във фактурите. От приетото по делото заключение по ССЧЕ се установява, че процесните фактури са били осчетоводени от ответното дружество за м.11.2021 г., м.12.2021 г. и м.01.2022 г. Следователно същите са били получени от ответника преди тяхното осчетоводяване, но по делото липсват доказателства за конкретната дата, на която е станало това, поради което съдът приема, че ответникът е получил процесните фактури най-късно в последния ден на месеца, в който са били осчетоводени. Следователно в случая ответникът е следвало да заплати дължимата сума по съответната фактура в 30-дневен срок, считано от последния ден на месеца, в който е била осчетоводена, и изпада в забава на тридесет и първия ден. При това положение началният период на забавата по процесните фактури е както следва: по фактури с №№/02.11.2021г., *****/10.11.2021г. и/12.11.2021 г. – 31.12.2021 г., тъй като същите са били осчетоводени от ответника за м.11.2021г., а по фактури с №№/10.11.2021г., *****/26.11.2021г. и/30.11.2021г. – 31.01.2022 г., тъй като същите са били осчетоводени за м.12.2021г.

Съдът намира, че ответникът би изпаднал в забава за заплащане на дължимите суми по фактури с №№/02.11.2021г.,/10.11.2021г.,/11.11.2021г.,...../12.11.2021г.,/15.11.2021г. и/23.11.2021 г. на 03.03.2022 г., тъй като

същите са били осчетоводени за м.01.2022 г., но по делото се установи, че същите са погасени чрез плащане и прихващане преди тази дата, поради което лихва за забава върху сумите по тях не се дължи. Ето защо предявените искове по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца претендираните мораторни лихви върху сумите по тези фактури са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Предвид установяването на дължимостта на задълженията по процесните фактури и изпадането на ответника в забава за заплащане на част от тях, съдът намира, че последният дължи лихва за забава за периода от датата на забава, установена по-горе, до датата, предхождаща датата на постъпване на исковата молба в РС, а именно 10.02.2022 г., поради което исковите по чл.86, ал.1 от ЗЗД се установяват по основание.

Относно размера им следва да се приложи разпоредбата на чл.162 ГПК и съдът да го определи по своя преценка, тъй като в заключението по ССЧЕ мораторната лихва е изчислена за период, различен от този, за който се дължи. Съдът установи по реда на чл. 162 ГПК, посредством онлайн лихвен калкулатор, че дължимата се законна лихва за забава при плащането на главниците е в размери, както следва: по фактура №/02.11.2021г. в размер на 7,70 лв. за периода от 31.12.2021 г. до 10.02.2022 г.; по фактура №/10.11.2021г. в размер на 4,20 лв. за периода от 31.12.2021 г. до 10.02.2022 г.; по фактура №/12.11.2021 г. в размер на 4,48 лв. за периода от 31.12.2021 г. до 10.02.2022 г.; по фактура №/10.11.2021г. в размер на 3,29 лв. за периода от 31.01.2022 г. до 10.02.2022 г.; по фактура №/26.11.2021г. в размер на 10,76 лв. за периода от 31.01.2022 г. до 10.02.2022 г. и по фактура №/30.11.2021г. в размер на 3,88 лв. за периода от 31.01.2022 г. до 10.02.2022 г., до който размер предявените искове по чл. 86, ал. 1 ЗЗД са основателни и следва да бъдат уважени.

За разликата над уважените размери до пълните предявени размери: от 11,73 лв. и за периода от 10.12.2021 г. до 30.12.2021 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/02.11.2021г.; от 5,00 лв. и за периода от 24.12.2021 г. до 30.12.2021 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/10.11.2021г.; от 5,33 лв. и за периода от 24.12.2021 г. до 30.12.2021 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/12.11.2021 г.; от 14,94 лв. и за периода от 24.12.2021 г. до 30.01.2022 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/10.11.2021г.; от 35,21 лв. и за периода от 07.01.2022 г. до 30.01.2022 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/26.11.2021г.; от 12,71 лв. и за периода от 07.01.2022 г. до 30.01.2022 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/30.11.2021г., следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

По разноските:

При този изхода на спора правно на разноски имат и двете страни, които своевременно са направили искане за присъждане на такива.

Съдът като взе предвид, че погасяването на претендираните от ищеца

главници е станало след предявяване на исковете по настоящото дело и на основание чл.78, ал.1 ГПК, намира, че на същия следва да бъдат присъдени разноски съразмерно със сумата, за която исковете са предявени основателно, а именно 19 935,49 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски в размер на 2579,77 лв. (от общо 2 606,04 лв., от които 846,04 лв.- заплатена по сметка на РС държавна такса, 400,00 лв.- разноски за ССчЕ и 1 360,00 лв.- заплатено адвокатско възнаграждение). Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, тъй като същото не надвишава значително минималния размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция от 31.07.2020 г.).

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски в размер на 8,07 лв. (от общо 800,00 лв., от които 600,00 лв.- заплатено адвокатско възнаграждение и 200,00 лв.- разноски за ССчЕ).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, ЕИК:, седалище и адрес на управление:, да заплати на, ЕИК:, седалище и адрес на управление: на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 7,70 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021г. до 10.02.2022 г. по фактура №/02.11.2021г.; **сумата от 4,20 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021 г. до 10.02.2022 г. по фактура № *****/10.11.2021г.; **сумата от 4,48 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021 г. до 10.02.2022 г. по фактура №/12.11.2021 г.; **сумата от 3,29 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.01.2022 г. до 10.02.2022 г. по фактура №/10.11.2021г.; **сумата от 10,76 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.01.2022 г. до 10.02.2022 г. по фактура № *****/26.11.2021г.; **сумата от 3,88 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 31.01.2022 г. до 10.02.2022 г. по фактура №/30.11.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за **разликата над уважените размери до пълните предявени размери** от 11,73 лв. и за периода от 10.12.2021 г. до 30.12.2021 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/02.11.2021г.; от 5,00 лв. и за периода от 24.12.2021 г. до 30.12.2021 г. и 11.02.2022 г. по фактура № *****/10.11.2021г.; от 5,33 лв. и за периода от 24.12.2021 г. до 30.12.2021 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/12.11.2021 г.; от 14,94 лв. и за периода от 24.12.2021 г. до 30.01.2022 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/10.11.2021г.; от 35,21 лв. и за периода от 07.01.2022 г. до 30.01.2022 г.

и 11.02.2022 г. по фактура № *****/26.11.2021г.; от 12,71 лв. и за периода от 07.01.2022 г. до 30.01.2022 г. и 11.02.2022 г. по фактура №/30.11.2021г., **както и изцяло за следните суми:** сумата от 11,73 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 10.12.2021 г. до 11.02.2022 г. по фактура №/02.11.2021г.; сумата от 12,58 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021 г. до 11.02.2022 г. по фактура №/10.11.2021г.; сумата от 40,65 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021 г. до 11.02.2022 г. по фактура №/11.11.2021г.; сумата от 40,65 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021 г. до 11.02.2022 г. по фактура №/12.11.2021г.; сумата от 36,44 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 31.12.2021 г. до 11.02.2022 г. по фактура №/15.11.2021г. и сумата от 10,37 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 07.01.2022 г. до 11.02.2022 г. по фактура №/23.11.2021 г., като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ предявените от седалище и адрес на управление: срещу „....., седалище и адрес на управление:, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. 361, ал. 1 ТЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми, представляващи неизплатени възнаграждения за доставени от ищеца транспортни услуги, ведно със законната лихва от 11.02.2022 г. (*датата на постъпване на исковата молба в РС*) до окончателното изплащане на главницата, по следните фактури: сумата от **660,00 лв.** с ДДС по фактура №/02.11.2021г.; сумата от **660,00 лв.** с ДДС по фактура №/02.11.2021 г.; сумата от **1075,71 лв.** без ДДС по фактура №/10.11.2021 г.; сумата от **1075,71 лв.** без ДДС по фактура №/10.11.2021 г.; сумата от **360,00 лв.** с ДДС по фактура № *****/10.11.2021 г.; сумата от **3403,14 лв.** с ДДС по фактура №/11.11.2021г.; сумата от **384,00 лв.** с ДДС по фактура №/12.11.2021г.; сумата от **3403,14 лв.** с ДДС по фактура №/12.11.2021г.; сумата от **3051,10 лв.** с ДДС по фактура №/15.11.2021г.; сумата от **1036,59 лв.** без ДДС по фактура №/23.11.2021 г.; сумата от **3520,50 лв.** с ДДС по фактура № *****/26.11.2021г.; сумата от **1271,29 лв.** без ДДС по фактура №/30.11.2021г., **като погасени чрез плащане и извънсъдебно прихващане в хода на настоящото производство.**

ОСЪЖДА, ЕИК:, седалище и адрес на управление:, **да заплати на**, ЕИК:, седалище и адрес на управление: на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от 2579,77 лв.** – разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА, ЕИК:, седалище и адрес на управление: **да заплати на**, ЕИК:, седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **сумата от 8,07 лв.** – разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____